

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.12.2015, sp. zn. 21 Cdo 367/2015, ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.367.2015.1

Číslo: 45/2017

Právní věta: Zrušil-li odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně proto, že nebyl dodržen závazný právní názor nebo že v řízení došlo k závažným vadám, a nařídil-li, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce), nemohou se v dalším řízení účastnit na projednání a rozhodování věci jen soudci (přisedící), kteří vydali zrušené rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.12.2015

Spisová značka: 21 Cdo 367/2015

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obsazení soudu

Předpisy: § 221 odst. 2 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2014, sp. zn. 23 Co 305/2014.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 1. 7. 2008 domáhala, aby jí žalovaný zaplatil 317 574 Kč s úroky z prodlení ve výši, z částek a za dobu, jež v žalobě rozvedla. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že byla u žalovaného zaměstnána v letech 2005, 2006, 2007 a 2008 na základě dohod o provedení práce uzavřených dne 17. 12. 2004, 16. 12. 2005, 3. 1. 2007 a 2. 1. 2008, v nichž byla dohodnuta odměna za práci ve výši 1500 Kč za hodinu, že pro žalovaného vykonávala práci spočívající v onkologických konzultacích a že žalovaný vyplácel žalobkyni odměnu za vykonanou práci v nižší výši, než která jí podle dohod o provedení práce náležela. Pro prokázání svých nároků žalobkyně předložila kopie výpisů z intranetu žalovaného, v nichž jsou uvedeni pacienti, které žalobkyně vyšetřovala (jejich příjmení žalobkyně „začernila“), a doba, kdy tak činila. Dlužná odměna za práci, jejíhož zaplacení se žalobkyně - s přihlédnutím k počtu hodin odpracovaných v jednotlivých měsících, který uvedla - domáhá, představuje za dobu od září 2005 do května 2008 celkovou částku 317 574 Kč.

2. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně o počtu jí odpracovaných hodin a uvedl, že odměnu žalobkyni vyplatil na základě své interní evidence skutečně odpracovaných hodin a že žalobkyně mu nikdy nesdělila, že s výší vyplacené odměny nesouhlasí. Zároveň namítal, že výpisy o návštěvách pacientů předložené žalobkyní jsou součástí zdravotnické dokumentace ve smyslu ustanovení § 67b zákona č. 20/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jejímž předložením žalobkyně porušila povinnost mlčenlivosti podle § 55 odst. 2 písm. d) uvedeného zákona a při získání těchto výpisů neoprávněně (v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů) zpracovávala osobní údaje, a že proto provedení tohoto listinného důkazu není přípustné.

3. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 26. 1. 2011, č. j. 15 C 168/2008-125, řízení ohledně částky 80 026 Kč s příslušenstvím zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby v této části, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 237 548 Kč s úroky z prodlení ve výši, z částek a za dobu, jež specifikoval, a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 62 852 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K. a že žalobkyni bude vrácen soudní poplatek ve výši 3 200 Kč. Dospěl k závěru, že žalobkyně má nárok na odměnu za práci provedenou na základě dohod o provedení práce uzavřených se žalovaným v rozsahu, který uvedla, neboť žalovanému se nepodařilo prokázat, že by vykonávala „menší rozsah práce, který uváděl ve svých tabulkách“, a „předložené doklady jasně svědčí o tom, že žalobkyně tuto práci podle dohody o provedení práce skutečně realizovala“.

4. K odvolání žalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2011, č. j. 23 Co 415/2011-177, zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, kterým bylo žalobě vyhověno, a ve výroku o náhradě nákladů řízení a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Shledal, že rozsudek soudu prvního stupně je nepřezkoumatelný, neboť z něj nevyplývá, jak soud prvního stupně dospěl k vyčíslení přisouzené částky, když „rozsah hodin konstatovaných soudem prvního stupně jako hodin odpracovaných žalobkyní neodpovídá dalším číselným údajům uváděným soudem prvního stupně“, a vytкнуł soudu prvního stupně, že z provedených důkazů učinil skutkové závěry, které z dokazování nevyplývají, a že svá skutková zjištění neodůvodnil způsobem předpokládaným v ustanoveních § 132 a 157 občanského soudního řádu.

5. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 24. 10. 2012, č. j. 15 C 168/2008-215, znovu uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 237 548 Kč s úroky z prodlení ve výši, z částek a za dobu, jež specifikoval, a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 160 160 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K. Vycházel ze zjištění, že žalobkyně, která na základě uzavřených dohod o provedení práce docházela na pracoviště jeden den v týdnu a prováděla onkologické konzultace, stanovila počet odpracovaných hodin na základě záznamu o objednání pacientek „od první pacientky do odchodu poslední pacientky“ a že počet hodin „zpracovala ve svůj neprospěch vždy na celé čtvrt hodiny“. Protože žalovaný nebyl schopen předložit „žádný záznam o tom, jak vedl evidenci odpracované doby“ a z čeho vycházel při vyplacení odměn žalobkyni, dospěl soud prvního stupně znovu k závěru, že žalobkyně „má nárok na odměnu podle dohody o provedení práce“.

6. K odvolání žalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 10. 2013, č. j. 23 Co 195/2013-273, zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně přikázal, aby věc projednal jiný senát Obvodního soudu pro Prahu 4. Dovodil, že listiny předložené žalobkyní k rozsahu odpracované doby (přehledy o rozsahu ošetření „přesně nespecifikovaných pacientek“ provedené žalobkyní) nejsou nezákonným a nepřipustným důkazem, neboť nejde o výpisy ze zdravotnické dokumentace podle § 67b zákona č. 20/1966 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), a předložením těchto listin nedošlo ani k porušení povinností žalobkyně stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Shledal, že rozsudek soudu prvního stupně je nepřezkoumatelný, nesrozumitelný a neurčitý, neboť z něj nevyplývá „dostatečně přehledně“, jak soud prvního stupně dospěl k výpočtu přisouzené částky s úroky z prodlení. Rozhodnutí, aby věc projednal jiný senát soudu prvního stupně, odvolací soud odůvodnil nerespektováním závazného právního názoru odvolacího soudu vyjádřeného v jeho předchozím zrušovacím usnesení a „celkovou“

nepřezkoumatelností rozsudku soudu prvního stupně.

7. Obvodní soud pro Prahu 4 věc rozsudkem ze dne 6. 3. 2014, č. j. 15 C 168/2008-295, rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 237 548 Kč s úroky z prodlení ve výši, z částek a za dobu, jež specifikoval, a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 183 014 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K. Dovodil, že žalovaný ani po poučení, jehož se mu od soudu dostalo, neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání jiného rozsahu pracovní doby než toho, který tvrdila žalobkyně. Naopak tvrzení žalovaného, že žalobkyně odpracovala menší rozsah hodin, považoval za zpochybněné samotným žalovaným, který uvedl, že u žalovaného „neexistovala“ osoba, která by byla pověřena evidencí a kontrolou pracovní doby, a vzal za prokázané, že každý zaměstnanec žalovaného si evidenci své pracovní doby zpracovával sám. Soud prvního stupně proto vycházel z údajů zpracovaných žalobkyní na základě přehledů o rozsahu ošetření „přesně nspecifikovaných pacientek“, které podle právního názoru odvolacího soudu nepředstavovaly nepřipustný důkaz a které jasně svědčily o tom, v jakém rozsahu žalobkyně práci vykonala.

8. K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 9. 2014, č. j. 23 Co 305/2014-328, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 11 568 Kč k rukám advokáta Mgr. J. K. Neshledal opodstatněnou námitku odvolatele, že soud prvního stupně byl nesprávně obsazen, neboť věc po vydání usnesení odvolacího soudu ze dne 1. 10. 2013, č. j. 23 Co 195/2013-273, projednal a rozhodl jiný senát soudu prvního stupně, než který rozhodl v předchozích rozsudcích, když přísedící Ing. D. H., která se podílela na projednání a rozhodnutí věci soudem prvního stupně dne 6. 3. 2014, se zúčastnila pouze jednání dne 19. 3. 2010 a „nerozhodovala při vyhlášení předchozích dvou rozsudků“ soudu prvního stupně. Ve věci samé odvolací soud shodně se soudem prvního stupně vycházel při stanovení rozsahu pracovní doby žalobkyně - vzhledem k tomu, že žalovaný neprokázal jiný rozsah této pracovní doby - z přehledů o rozsahu ošetření „přesně nspecifikovaných pacientek“, které neshledal nepřipustným důkazem, neboť se nejednalo o výpisy ze zdravotnické dokumentace a předložením těchto přehledů bez přesných identifikačních údajů pacientek nedošlo ani k porušení povinností žalobkyně stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů). Odvolací soud zdůraznil, že při provádění dokazování bylo nutné poměřovat legitimitu cíle, kterého má být dosaženo uvedeným důkazem, a přiměřenost postupu dokazování včetně zvažování ochrany osobnostních práv třetích osob, a tedy zda „zájem na ochraně práv specifikovaných třetích osob může převážit nad legitimním zájmem zaměstnance prokázat částí dokumentace zaměstnavatele rozsah odpracované doby, pokud zaměstnavatel řádně pracovní dobu neevidoval“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá, že soud prvního stupně - v rozporu s usnesením odvolacího soudu ze dne 1. 10. 2013 č. j. 23 Co 195/2013-273 - neprojednal a nerozhodl věc v jiném složení senátu, protože se na projednání a rozhodnutí věci dne 6. 3. 2014 podílela přísedící Ing. D. H., která se již účastnila projednávání věci v předchozím průběhu řízení. Pokládá za nepřijatelný závěr odvolacího soudu, že uvedená skutečnost nemohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť - vzhledem k tomu, že hlas přísedící má při rozhodování stejnou váhu jako hlas soudce - se tím „obchází účel ustanovení § 221 odst. 2 občanského soudního řádu“. Dovolatel namítá, že provedení důkazu prostřednictvím dokumentů obsahujících přehledy návštěv pacientů nebylo přípustné, neboť tyto přehledy mají povahu výpisů ze zdravotnické dokumentace, které žalobkyně pořídila v rozporu se zákonem o péči o zdraví lidu, a obsahují osobní a citlivé údaje o pacientech, které žalobkyně při prokazování odpracované doby použila v rozporu s právními předpisy na ochranu osobních údajů. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že se žaloba zamítá, případně aby zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalovaného odmítl jako nepřipustné, neboť napadený rozsudek neobsahuje „po meritorní stránce“ žádnou právní otázku, která dosud v rozhodování dovolacího soudu nebyla řešena, a argumenty žalovaného jsou „čistě účelové a nijak nesouvisí s meritem tohoto sporu“. Pro případ, že by dovolací soud došel k závěru, že důvody pro odmítnutí dovolání dány nejsou, žalobkyně navrhuje zamítnutí dovolání, jelikož není podstatné, že přisedící má stejný hlas jako předseda senátu, když se v dřívějším řízení neúčastnila samotného rozhodování. Přehledy objednaných pacientů nemohou být podle názoru žalobkyně považovány za výpisy ze zdravotnické dokumentace a nedošlo ani k porušení předpisů na ochranu osobních údajů, neboť uvedené přehledy osobní údaje neobsahují a žalobkyně není správcem ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů.

III.

Připustnost dovolání

11. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení v projednávané věci bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou připustnosti dovolání.

12. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

13. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

14. V projednávané věci z obsahu spisu vyplývá, že soud prvního stupně – poté, co odvolací soud usnesením ze dne 1. 10. 2013, č. j. 23 Co 195/2013-273, zrušil rozsudek soudu prvního stupně ze dne 24. 10. 2012 č. j. 15 C 168/2008-215, kterým soud prvního stupně rozhodl o věci v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. J. H. a přisedících JUDr. J. Z. a JUDr. J. Ž., a co tímto usnesením nařídil, aby věc projednal jiný senát Obvodního soudu pro Prahu 4 – rozhodl o věci rozsudkem ze dne 6. 3. 2014, č. j. 15 C 168/2008-295, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. L. N. a přisedících Mgr. L. B. a Ing. D. H., která se jako přisedící zúčastnila jednání soudu prvního stupně konaného dne 19. 3. 2010, při němž byl proveden důkaz výsledkem jednatele žalovaného MUDr. D. K. a které bylo za účelem výsledku svědků odročeno.

15. Za tohoto stavu věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky procesního práva, jak má být správně obsazen soud poté, co odvolací soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a podle ustanovení § 221 odst. 2 občanského soudního řádu nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát. Protože tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalovaného není opodstatněné.

17. Podle ustanovení § 221 odst. 2 o. s. ř., zruší-li odvolací soud rozhodnutí proto, že nebyl dodržen závazný právní názor (§ 226 odst. 1, § 235h odst. 2 věta druhá a § 243d odst. 1 o. s. ř.) nebo že v řízení došlo k závažným vadám, může nařídit, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce), nebo přikázat věc k dalšímu řízení jinému soudu prvního stupně, kterému je nadřízen.

18. Zrušil-li odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně a rozhodl-li o vrácení věci k dalšímu řízení, ustanovení § 221 odst. 2 o. s. ř. mu umožňuje, aby současně nařídil, že věc v dalším řízení projedná a rozhodne jiný senát (samosoudce) soudu prvního stupně, nebo aby věc přikázal jinému soudu prvního stupně, jemuž je nadřízen. Důvodem k tomu opatření je závěr odvolacího soudu o tom, že soud prvního stupně v rozporu s ustanoveními § 226 odst. 1, § 235h odst. 2 věta druhá nebo (do 31. 12. 2012) § 243d odst. 1 o. s. ř. (s účinností od 1. 1. 2013 srov. § 243g odst. 1 o. s. ř.) nedodržel závazný právní názor odvolacího soudu, soudu, který rozhodl o žalobě pro zmatečnost, nebo dovolacího soudu, anebo že v řízení před soudem prvního stupně došlo k závažným procesním vadám. Podle ustanovení § 221 odst. 2 o. s. ř. může odvolací soud postupovat z kteréhokoliv z těchto důvodů. Protože okolnosti uvedené v ustanovení § 221 odst. 2 o. s. ř. se mohou projevit nejen v odvoláním napadeném rozhodnutí, ale i v řízení, které jeho vydání předcházelo, mohou být důvodem k postupu podle tohoto ustanovení rovněž vady, kterými trpí řízení, i když odvoláním napadené rozhodnutí je samo o sobě bezvadné. Smyslem uvedeného opatření odvolacího soudu je zamezit potencionálním průtahům v řízení pramenícím z toho, že by soud prvního stupně po zrušení jeho rozhodnutí odvolacím soudem ani v dalším řízení nerespektoval ve věci vyslovený závazný právní názor nebo nezajistil, aby řízení nebylo zatíženo závažnými vadami, a že by proto i jeho další rozhodnutí muselo být odvolacím soudem zrušeno.

19. Nařídí-li odvolací soud podle ustanovení § 221 odst. 2 o. s. ř., aby věc v dalším řízení projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce), nemohou se takto vyloučení soudci nebo přisedící podílet u soudu prvního stupně ani v budoucnu na projednání a rozhodování stejné věci. Na základě postupu odvolacího soudu podle tohoto ustanovení však nejsou vyloučeni všichni soudci (přisedící), kteří se v průběhu řízení u soudu prvního stupně účastnili na projednání a rozhodování věci, nýbrž jen ti, kteří vydali rozhodnutí, jež odvolací soud zrušil a v němž nebyl dodržen závazný právní názor nebo jehož vydání předcházely závažné vady řízení. Na soudce (přisedící), kteří se na vydání tohoto rozhodnutí nepodíleli, se opatření odvolacího soudu nevztahuje, neboť u nich není důvod předpokládat, že by v dalším řízení nerespektovali ve věci vyslovený závazný právní názor nebo nezajistili, aby řízení nebylo zatíženo závažnými vadami, k nimž dříve došlo.

20. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že zrušil-li odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně proto, že nebyl dodržen závazný právní názor nebo že v řízení došlo k závažným vadám, a nařídil-li, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce), nemohou se v dalším řízení účastnit na projednání a rozhodování věci jen soudci (přisedící), kteří vydali zrušené rozhodnutí.

21. V projednávané věci se přisedící Ing. D. H. nezúčastnila jednání soudu prvního stupně, při němž byl vyhlášen jeho rozsudek ze dne 24. 10. 2012 č. j. 15 C 168/2008-215, a na vydání tohoto rozsudku se tedy nepodílela. Protože Ing. D. H. nepatřila mezi soudce (přisedící), kteří vydali uvedený rozsudek, mohla se – jak vyplývá z výše uvedeného – účastnit na projednání a rozhodování této věci i poté, co odvolací soud tento rozsudek usnesením ze dne 1. 10. 2013, č. j. 23 Co 195/2013-273, zrušil a co tímto usnesením nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce). Závěr odvolacího soudu, že soud prvního stupně nebyl nesprávně obsazen, jestliže se jednání, při němž byl vyhlášen rozsudek ze dne 6. 3. 2014 č. j. 15 C 168/2008-295, zúčastnila přisedící Ing. D. H., je proto v souladu se zákonem.

22. Opodstatněná není ani námitka dovolatele, že provedení důkazu prostřednictvím dokumentů obsahujících přehledy návštěv pacientů žalobkyně v letech 2005–2008 nebylo přípustné, neboť tyto přehledy mají povahu výpisů ze zdravotnické dokumentace, které žalobkyně pořídila v rozporu se zákonem o péči o zdraví lidu, a obsahují osobní a citlivé údaje o pacientech, které žalobkyně při prokazování odpracované doby použila v rozporu s právními předpisy na ochranu osobních údajů.

23. Zdravotnická dokumentace obsahuje osobní údaje pacienta v rozsahu nezbytném pro identifikaci pacienta a zjištění anamnézy, informace o onemocnění pacienta, o průběhu a výsledku vyšetření, léčení a o dalších významných okolnostech souvisejících se zdravotním stavem pacienta a s postupem při poskytování zdravotní péče (§ 67b odst. 2 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 3. 2012; s účinností od 1. 4. 2012 srov. § 53 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování /zákon o zdravotních službách/, ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že přehledy návštěv pacientů žalobkyně ve zdravotnickém zařízení žalovaného v letech 2005–2008, které byly v řízení použity jako důkaz k prokázání tvrzení žalobkyně o rozsahu její pracovní doby a ve kterých jsou uvedeny jména a příjmení pacientů, rok jejich narození a doba jejich návštěvy ve zdravotnickém zařízení žalovaného, neobsahují údaje o pacientech v rozsahu nezbytném pro jejich identifikaci a zjištění anamnézy a ani informace o jejich onemocnění, o průběhu a výsledku vyšetření, léčení a o dalších významných okolnostech souvisejících s jejich zdravotním stavem a s postupem při poskytování zdravotní péče, nejde o výpisy ze zdravotnické dokumentace pacientů žalobkyně, a provedení důkazu přehledy návštěv pacientů bez jejich souhlasu proto nemohlo být v rozporu se zákonem č. 20/1966 Sb., ve znění pozdějších předpisů (s účinností od 1. 4. 2012 se zákonem č. 372/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

24. Přehledy návštěv pacientů žalobkyně ve zdravotnickém zařízení žalovaného v letech 2005–2008 neobsahují ani osobní údaje týkající se pacientů. Osobním údajem se pro účely zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů; subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu (srov. § 4 písm. a/ uvedeného zákona). Informace o pacientech uvedené v přehledech návštěv se však netýkají určených nebo určitelných subjektů, neboť pacienty na základě nich nelze přímo ani nepřímo identifikovat. Dospěla-li judikatura soudů ve věcech správního soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, sp. zn. [1 As 98/2008](#), který byl uveřejněn pod č. 1944 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, roč. 2009) k závěru, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neboť na základě těchto údajů není možné určit konkrétní osobu, tím spíše je opodstatněný závěr, že osobním údajem ve smyslu tohoto ustanovení není jméno a příjmení fyzické osoby ve spojení s rokem jejího narození. Neobsahují-li přehledy návštěv pacientů osobní údaje týkající se pacientů, tím méně pak mohou obsahovat citlivé údaje o nich, kterými jsou osobní údaje vypovídající o okolnostech uvedených v ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mimo jiné o zdravotním stavu.

25. Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalovaného podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.